

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 22Csp/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2321200177
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Mičeková
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2021:2321200177.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta v konaní pred sudkyňou Mgr. Janou Mičekovou v právnej veci žalobkyne: W. F. K., I.. XX.XX.XXXX, Z. X. XXXX/XX, M., zastúpenej: JUDr. Marcel Ružarovský, advokát, so sídlom A. Žarnova 11C, Trnava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 400,- Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd priznáva žalobkyni nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť Slovenskej republike prostredníctvom prevádzkovateľa systému Slovenská pošta, a.s., súdny poplatok za žalobu vo výške 24 Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 14.01.2021 domáhala zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 400,- Eur od žalovaného. Žalobkyňa svoju žalobu odôvodnila tým, že dňa XX.XX.XXXX uzatvorila so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni úver vo výške 1.500 Eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 36 mesačných splátkach po 87,24 Eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 17,77% a RPMN 26,09%. Celková čiastka, ktorú mala žalovanému vrátiť bola 2.060,88 Eur. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobkyne k mimosúdnej dohode, domáhala sa žalobkyňa ochrany svojich práv na príslušnom súde. Žalobkyňa vo svojej žalobe uviedla, že zmluva je v rozpore s právnou úpravou, najmä zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, teda že zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje sankciu bezúčinnosti a bezpoplatkovosti zmluvy. Žalobkyňa taktiež žiadala určenie neplatnosti Dohody o poskytnutí služby, ktorá tvorila súčasť zmluvy. Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 06.02.2020, sp. zn. 17Csp/37/2019 žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 1.441,68 Eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 09.03.2019 do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil najmä nasledovné nedostatky: a) postup žalovaného pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov nebol správny, b) v čase keď žalobca listiny podpisoval, nedostal relevantnú informáciu o tom, kedy bude splatná prvá ani posledná splátka a ani to, ako bude splátka rozdelená, c) žalovaný vyplatil na klientsky účet žalobcu úver vo výške 1350,- eur, pričom sumu 150

eur si žalovaný účtoval na poplatok za poskytnutie úveru a túto sumu žalobkyni nevyplatil d) zmluva obsahuje termíny splatnosti splátok aj konečnej splatnosti úveru e) postup žalovaného v kontraktáčnom procese bol v príkrom rozpore s právnou úpravou. Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že úver je bezúročný a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobkyni vydať. Žalobkyňa má za to, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. Vo veci totiž existuje: 1. porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 129/2010 Z. z. v spojení s Občianskym zákonníkom; konkrétne sa jednalo o neuzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zákonom predpísanej písomnej forme, uvedenie pravdivých náležitostí úveru a zdržanie sa používania neprijateľných podmienok, 2. spotrebiteľ (žalobkyňa) úspešne uplatnila na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne (v prospech spotrebiteľa) rozhodnuté rozsudkom, 3. príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy (požiadavka písomnej formy a v nej obsiahnuté obligatórne náležitosti). Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pritom zákon nevyžaduje. Podnikatelia, žalovaní, totiž bežne v rámci obdobných žalôb namietajú účelovo tým, že na strane spotrebiteľa žiadna reálna ujma nevznikla, a teda by zadosťučinenie nemalo byť priznané. Uvedená argumentácia je však nesprávna a účelová, bez opory v právnom poriadku a dokonca v priamom rozpore so samotným účelom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Súdny Slovenskej republiky sa s uvedeným argumentom opakovane zaoberali a konštantne uzatvárajú, že tento argument nemá žiadnu právnu relevanciu. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 7.12.2017, sp. zn. 3Co/101/2017). Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotná hrozba ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 7Co/100/2017). Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 7Co/101/2017). Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie teda postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utrpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí. V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nie len hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia) ale reálne aj vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy, by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu jeho záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v končnom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobkyne je pritom zrejmý z toho, že najskôr bol zo strany žalovaného zavedený (nepravdivo informovaný) o podmienkach úveru, následne bol nútený plniť na účet žalovaného prostriedky, na ktoré zo zákona nemal žalovaný nárok a napokon bola žalobkyňa nútená podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť. Žalobkyňa v žalobe v tejto súvislosti poukázala na rozhodovaciu prax súdov. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňa vyčísluje na sumu 400,- Eur. Odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala 560,88 Eur (celková čiastka - istina). Skutočná odplata po zohľadnení nezákonného strhnutia poplatku však predstavovala až sumu 1.790,64 Eur; teda v tejto výške boli zároveň ohrozené majetkové práva žalobkyne. Preto žalobkyňa považuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia 400,- Eur za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Žalobkyňa taktiež poukázala na skutočnosť, že ohľadom zmluvy č. XXXXXXXXXXXX žalovaný vykonával zrážky zo mzdy žalobcu, pričom tieto boli neskôr tunajším súdom zakázané (uznesenie zo dňa XX.XX.XXXX, M.. E.. XXCsp/XX/XXXX), kde súd konštatoval, že po preskúmaní predloženej Dohody o zrážkach zo mzdy, súd mal za to, že predmetná dohoda spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (viď ustanovenie § 53 ods. 1

Občianskeho zákonníka). Ide teda o ďalší zásah žalovaného do práv žalobkyne, pričom dotknuté bolo ústavou chránené právo vlastníť majetok (čl. 20 Ústavy SR) ako aj nárok zamestnanca na mzdu (čl. 36 Ústavy SR), na ktorú žalovaný siahol bez akéhokoľvek súdneho rozhodnutia, a to na základe ním vopred pripravenej dohody o zrážkach, ktorú súd považoval za neprijateľnú.

2. Súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu vydaním platobného rozkazu pod č.k. XXCsp/X/XXXX-XX zo dňa 19.02.2021. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, na základe čoho súd platobný rozkaz uznesením Č..N.. XXCsp/X/XXXX - XX zo dňa 24.03.2021 zrušil. V odpore žalovaný uviedol, že žalobca uplatňuje podanú žalobu požiadavku na zaplatenie sumy 400,- Eur na základe ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z a s odkazom na rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. XXCsp/XX/XXXX, ktorý podľa jeho tvrdenia preukazuje úspešné uplatnenie práva ako spotrebiteľa. Žalobca si uplatnil nárok v sume 400 Eur, a túto sumu označuje za primeranú. Žalovaný popiera základ nároku, pretože rozsudok vo veci sp. zn. XXCsp/XX/XXXX nebol vydaný na základe záveru o porušení práv spotrebiteľa, ale na základe rozhodnutia súdu o bezúročnosti úveru. Žalovaný tvrdil, že podaná žaloba neobsahuje žiadnu skutočnosť, ktorou by suma 400,- Eur bola oprávnené odôvodnená. Z podstaty finančného zadosťučinenia, ktoré je v civilnom práve používané na viacerých miestach vyplýva, že ide o satisfakciu za imateriálnu ujmu. Žiadnu inú funkciu mu právna úprava nepriznáva. Všeobecne teda primerané finančné zadosťučinenie znamená odčinenie nemajetkovej ujmy (buď v peniazoch, alebo aj nepeňažnou formou). Vyznačuje sa ďalej tým, že má osobný charakter, t.j. viaže sa na osobu, ktorá takúto ujmu utrpela. Žalovaný popiera tvrdenie žalobkyne, že pri primeranom finančnom zadosťučinení podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. sa neskúmajú iné okolnosti ako len to, či je tu právoplatné rozhodnutie o porušení práva spotrebiteľa. Tvrdenia žalobkyne sú v porovnaní s inými typmi nemajetkovej satisfakcie upravenej v právnom poriadku zavádzajúce a sporné. Poškodený s ujmu na zdraví preukazuje rozsah svojho spoločenského sťaženia či okolnosti potrebné pre uplatnenie náhrady za bolestné. Podobne aj v rámci ochrany osobnosti osoba domáhajúca sa ochrany svojich osobnostných práv by mala preukazovať konkrétne aspekty zásahov do jej osobnostných práv ako predpoklad pre uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy. Tvrdenie, že spotrebiteľ by už nemal povinnosť kvantifikovať konkrétne okolnosti, pre ktoré žiada nemajetkovú satisfakciu a jej konkrétnu sumu, je zjavne nedôvodné. Takéto tvrdenie žalobkyne by teda smerovalo k tomu, že ochrana spotrebiteľa presahuje ústavnoprávnu ochranu základných práv na ochranu života, zdravia, vážnosti a dobrého mena. To je záver, ktorý sa nedá podľa žalovaného akceptovať. Žalobkyňa v podanej žalobe tvrdí, že ňou uvádzanú sumu považuje za primeranú a dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že sa musela domáhať ochrany práv na súde. Podľa žalovaného ide o všeobecné a neurčité tvrdenie, ktoré s ohľadom na konkrétne okolnosti predstavuje skutočnosť, ktorá uplatnený nárok spochybňuje. Podľa názoru žalovaného, keďže to žalobkyňa nespravila, a v žalobe vymedzuje sumu požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia ako náhradu za diskomfort vyvolaný uplatňovaním práv na súde, potom je nezrozumiteľný postup žalobkyne spočívajúci v podávaní viacerých žalôb namiesto jednej, a to v časovej blízkosti. Na jednej strane je tvrdenie žalobkyne o nároku odkazujúce na diskomfort zdôvodnený začatím a vedením súdneho konania, na strane druhej to podľa tvrdenia žalovaného popiera vedenie viacerých konaní namiesto jedného. Táto žaloba sa odvoláva na konanie vedené pod sp. zn. XXCsp/XX/XXXX. V deň, kedy bola podaná uvedená žaloba a o ktorej bolo vedené konanie pod sp. zn. XXCsp/XX/XXXX, bola podaná aj žaloba o ktorej sa viedlo konanie pod sp. zn. 17Csp/34/2019. Žalobkyňa teda nič nebránilo podať jednu žalobu, navyše by tak predišla tvrdenému diskomfortu. Žalobkyňa na Okresnom súde Galanta už podala v závere roku 2020 jednu žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, konanie o nej je vedené pod sp. zn. 18Csp/203/2020. V rámci danej žaloby, resp. v rámci daného konania, si už mohla uplatniť aj tvrdený nárok v žalobe v tomto konaní. Vyšla by sa tak aj tvrdenému diskomfortu so začatím ďalšieho konania. Žalobkyňa podľa názoru žalovaného nebránila žiadna objektívna prekážka uplatňovania požiadavky na primerané finančné zadosťučinenie jednou žalobou. Ak účelom ustanovenia §3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má byť priznanie primeranej satisfakcie spotrebiteľovi, a jeho existenciu a výšku žalobkyňa v tomto konaní zdôvodňuje predovšetkým ako dostatočnú náhradu spojenú s diskomfortom pre iniciovanie súdneho konania, potom začatie viacerých sporov nepodporuje žalobné tvrdenia. Žalovaný ďalej dôvodil, že nejestvuje žiadny oprávnený, zákonný a ani logický dôvod, aby žalobkyňa za účelom získania finančného zadosťučinenia účelovo podávala niekoľko žalôb, ak tak mohla preukázateľne spraviť jednu; jednoznačnej účelovosti nasvedčuje už obsah splnomocnenia, ktoré je formulované všeobecne práve preto, aby sa uplatnilo vo viacerých konaniach. Podľa plnej moci, ktorá bola predložená spolu so žalobou v tomto konaní, ide o rovnakú plnú moc ako v prípade konania XXCsp/XXX/XXXX, XXCsp/XX/XXXX, XXCsp/XX/XXXX. Do pozornosti žalovaný uvádza, že aj v prípade „základných“ konaní (teda

tých, v nadväznosti na ktoré sú teraz podávané žaloby, o ktorých je vedené pred súdom konanie XXCsp/XX/XXXX, XXCsp/XX/XXXX) išlo o totožný postup. Výkon práva, ktorý je uskutočnený v konkrétnom prípade nie pre dosiahnutie účelu sledovaného zákonnou normou, ale zámerne za účelom poškodenia alebo znevýhodnenia iného, predstavuje šikanózný výkon práva. Účelom dosiahnutia cieľa Odborná literatúra (napr. Čolák, J.: Zákaz zneužitia práva v súkromnom práve a v práve obchodných spoločností. C.H.BECK, 2018) za jeden z prípadov / skutkovú podstatu zneužitia práva považuje zbytočný výkon práva, a tiež nevčasný výkon práva spôsobujúci jeho zánik alebo oslabenie. Účel súdneho konania je ochrana porušeného alebo ohrozeného práva (viď § 131 CSP), súčasne právna úprava vychádza z hospodárnosti konania (prejavujúceho sa z pohľadu súdu napríklad spojením viacerých vecí do jedného konania), potom podanie viacerých žalôb v blízkej časovej nadväznosti sa javí ako príklad zneužitia práva, vedúci k oprávnenému tvrdeniu o tom, že takýto postup smeruje len k dvom veciam a to a) účelovo a zámerne multiplikovať súdne spory a zamedziť komplexnému posudzovaniu skutkového stavu, b) nedôvodne produkovať trovy právneho zastúpenia (namiesto jedného konania vyvolať tri konania). Žalovaný tvrdí, že postup žalobkyne by mal byť preto posúdený z hľadiska jeho súladu s účelom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., na ktoré žalobkyňa odkazuje a vo všeobecnosti aj v súlade s § 3 Občianskeho zákonníka a s čl. 2, čl. 5 CSP. K určeniu výšky finančného zadosťučinenia žalovaný uviedol, že ak by sa suma finančného zadosťučinenia mala určovať spôsobom, ako to robí žalobkyňa v podanej žalobe, potom by takýto postup upravil priamo zákon. Určenie výšky zadosťučinenia považuje žalovaný za svojvoľné a bez opory v právnej úprave, v konkrétnych okolnostiach vyžadujúcich priznanie sumy 400,- Eur. Primerané finančné zadosťučinenie plní len satisfakčnú funkciu, nie inú, teda žiadnu odradzovaciu funkciu a podobne. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhol, aby súd zrušil platobný rozkaz zo dňa 19.02.2021, č.k. 22Csp/7/2021 - 48, žalobu v celom rozsahu zamietol a súčasne žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. K odporu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa dňa 17.05.2021, ktorá uviedla, že žalovaný iba všeobecne a paušálne popiera nárok žalobkyne na primerané zadosťučinenie, hoci jej nárok objektívne existuje a je podoprený relevantnými dôkazmi. Je nepochybné, že porušenie ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. predstavuje porušenie práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Zákon č. 250/2007 Z. z. je všeobecným zákonom vo vzťahu k spotrebiteľom a dodávateľom, bez ohľadu na špecifiká ich právneho vzťahu. Zákon o spotrebiteľských úveroch je následne zákonom špeciálnym, ktorý konkretizuje práva a povinnosti strán pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom tento zákon celkom jednoznačne slúži k ochrane spotrebiteľa (už len z dôvodu, že veriteľ má povinnosť uviesť do zmluvy o úvere náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona). Podmienka porušenia práva spotrebiteľa, a to práva na riadne a pravdivé informácie o poskytovanom produkte uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. je splnená (viď nesprávne uvedená RPMN, nesprávne informovanie o výške úveru, absencia termínov splatnosti splátok a pod.). O porušení týchto povinností bolo právoplatne rozhodnuté, pričom tento rozsudok je záväzný pre strany sporu, ako aj pre konajúci súd, nakoľko sa ním vyriešila otázka hmotnoprávneho vzťahu medzi stranami sporu. Za predmetné porušenia pritom zodpovedá práve a výlučne žalovaný, ktorý predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere predložil žalobcovi na podpis a mal z tejto zmluvy prospieť. Nie je sporné, že zmluva, aká bola predmetom predošlého súdneho konania, je zmluvou formulárovou, teda takou, ktorú vyhotovil žalovaný pre neohraničený okruh adresátov, ktorí nemajú faktickú možnosť zmeniť obsah zmluvy. Ak potom žalobca nemal reálnu možnosť ovplyvniť obsah zmluvy, potom má žalovaný povinnosť uviesť do zmluvy všetky náležitosti, ktoré by zodpovedali skutočnosti a nezavádzali by spotrebiteľa. Pokiaľ si žalovaný túto povinnosť nesplnil, porušil tak ustanovenia slúžiace na ochranu slabšej zmluvnej strany. Žalobkyňa poukázala na dôvodovú správu k ustanoveniu § 9 zákona č. 129/2010 Z. z., v ktorej sa uvádza, že zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Dôvodová správa k ustanoveniu § 11 hovorí, že zákon ustanovuje určité dôsledky porušenia určitých povinností ustanovených týmto zákonom. Ide o súkromnoprávny inštitút. Toto ustanovenie je súčasťou dôslednej ochrany slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa a je transpozíciou všeobecnej požiadavky smernice na stanovenie účinných, primeraných a odrádzajúcich sankcií. Sumarizujúc vyššie uvedené, žalovaný mal povinnosť pravdivo a úplne informovať spotrebiteľa o poskytovanom úvere, a to tak, že do zmluvy mal uviesť pravdivé údaje. Žalobkyňa poukázala na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR v súvislosti s podmienkami pre priznanie nároku podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. a to konkrétne na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR rozsudok zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, v ktorom sa o.i. uvádza, že: „Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú....Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie

práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015)... Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ Pokiaľ ide o sumu primeraného finančného zadosťučinenia, túto žalobkyňa dostatočne odôvodnila s odkazom na konkrétne skutočnosti. V tejto súvislosti žalobkyňa zdôraznila, že výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu, teda žalobca ju odhaduje s prihliadnutím na relevantnú súdnu prax a okolnosti prípadu. Túto nie je možné vypočítať tak, ako napr. bezdôvodné obohatenie z bezúročného úveru. Napokon, ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu (Krajský súd Trenčín, sp. zn. 4Co/124/2019). K intenzite zásahu do práv spotrebiteľa žalobkyňa odôvodnila neuvedením viacerých obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vrátane nesprávnej RPMN, ako jedného z najpodstatnejších údajov zmluvy a výšku nedôvodne požadovanej sumy žalovaným odôvodnila sumou 1.800,- Eur, ktoré žalovaný od žalobkyne požadoval (vo forme odplaty, na ktorú nemal nárok), pričom časť tejto sumy aj získal. Žalobkyňa poukázala aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa XX.XX.XXXX, M. E. XXCo/XXX/XXXX, Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 04.12.2019, sp. zn. 5Co/144/2019, Okresného súdu Poprad, sp. zn. XXCsp/XX/XXXX potvrdené rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. XXCo/XXX/XXXX, N. M. O. Ž. E. X. XX.XX.XXXX, sp. zn. XXCo/XXX/XXXX, N. M. O. G. E. X. XX.XX.XXXX, M. E. XCoCsp/XX/XXXX. K trvaniu závadného stavu žalobkyňa uviedla, že trval od uzatvorenia zmluvy (17.03.2015) až do rozhodnutia súdu (30.11.2020), teda viac ako 5 rokov a k existencii spôsobilosti objektívne vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobkyne táto uviedla, že znižovanie životnej úrovne na úkor žalovaného, ktorý požadoval neprimerane vysokú odplatu za úver, zadržiavanie finančných prostriedkov žalobcu, ktoré vrátil až po právoplatnom rozhodnutí súdu. Žalobkyňa uviedla, že v tejto súvislosti aj iné súdy uvádzajú, že spotrebiteľ je nútený vynaložiť úsilie spojené so súdnymi konaniami (ako prejav diskomfortu), pričom cieľom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný (napr. Krajský súd Žilina zo X. XX.XX.XXXX, M. E. XCoCsp/XX/XXXX). Podľa žalobkyne nemožno prehliadať skutočnosť, že žalovaný sa odmietal akokoľvek mimosúdne dohodnúť, teda žalobkyňa bola nútená domáhať sa ochrany svojich práv na príslušnom súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu. Rovnaký postoj vo vzťahu k žalobkyni (spotrebiteľovi) a jeho nárokom má žalovaný aj v tomto konaní. Záverom žalobkyňa poukázala aj na sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, teda jeho výška musí byť taká, aby bola spôsobilá odradiť žalovaného od ďalšieho protiprávneho konania.

4. Súd vo veci nariadil pojednávanie na 27.09.2021, na ktoré sa nedostavil žalovaný ani právny zástupca žalovaného, ktorý ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní z dôvodu hospodárnosti. Súd v súlade s § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej CSP) vec prejednal na pojednávaní v ich neprítomnosti. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že sa pridrižiava podanej žaloby, ako aj písomných vyjadrení vo veci. V danom prípade je podľa jeho názoru základ nesporný, keďže súd rozhodol o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere. Čo sa týka výšky uplatňovanej sumy, poukázal na argumentáciu v písomných podaniach. Pri určení vychádzali aj z rozhodnutí ostatných súdov, pričom výška je ponechaná na úvahe súdu. Právny zástupca žalobkyne navrhol v konaní vypočítať žalobkyňu, aby sa vyjadrila, aký dopad mal celý priebeh zmluvného vzťahu medzi ňou a žalovaným na jej život a navrhol, aby súd žalobe vyhovel a priznal žalobkyni náhradu trov konania. Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že bola v zložitej situácii, nakoľko sa rozviedla a musela odísť z bytu, musela si zohnať podnájom, ktorý si musela sama platiť, nemala peniaze a preto si musela zobrať tento úver. Plat mala ako sociálna pracovníčka, preto si musela zobrať úver. Jej finančná situácia nebola dobrá, nemá

na splácanie úveru, prišlo k zrážkam zo mzdy, neustále ju kontaktovali e-mailmi, telefonicky, vyhrážali sa jej. Bolo to psychicky veľmi ťažké, bola permanentne v strese, lebo jej to finančne nevychádzalo, keďže jej strhávali zo mzdy vyše 200,- Eur mesačne. Spolu to boli tri zmluvy, ktoré uzatvorila so žalovaným, nakoľko jej povedali, že sa to nedá naraz, že to nejako rozkúsujú. Vtedy to neriešila, lebo tie peniaze potrebovala a inak by neprežila. Bola z toho naozaj veľmi vystresovaná, až jej dcéra povedala, že pozná právneho zástupcu, aby sa spýtala, či sa to nedá nejak vyriešiť. Ju samu nenapadlo, že by sa to dalo nejak riešiť. Žalobkyňa uviedla, že žalovaného kontaktovala aj písomne, aj emailom, či sa nedajú znížiť splátky, ale oni na to nijak nereagovali, potom teda kontaktovala právneho zástupcu, ktorého musela zaplatiť, aby jej s tým pomohol. Žalobkyňa uviedla, že ju zo strany žalovaného kontaktovali skoro každý deň, či už to boli nahrávané telefonáty, e-maily alebo SMS, trvalo to permanentne aspoň pol roka. Zrážky zo mzdy jej vykonávali viac ako dva roky, myslela si, že už musí mať všetko zaplatené, ale stále to nebolo ukončené. V práci si ju zavolať riaditeľ a vedúca, aby im vysvetlila, prečo sa jej strháva zo mzdy. Žalobkyňa uviedla, že peniaze potrebovala, lebo bola zúfalá, zmluvy podpísala, trvalo to iba chvíľu, nebolo to o tom, že by to nejak rozoberali, iba jej povedali kde to má podpísať.

5. Súd sa oboznámil s obsahom spisu, so žalobou, vyjadreniami strán sporu a listinnými dôkazmi, s rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. XXCsp/XX/XXXX-XXX E. X. XX.XX.XXXX, L. N. M. O. G. Č..N.. XXCoCsp/XX/XXXX-XXX E. X. XX.XX.XXXX, U. T. M. Q. Č..N.. XXCsp/XX/XXXX-XX E. X. XX.XX.XXXX a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

6. Podľa § 3 ods. 5 prvá a tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

7. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Uvedený nárok je daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu vyplývajúcu z noriem na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú najmä osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv obsiahnutá v § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje.

8. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne. Žalobkyňa ako spotrebiteľ si úspešne v predchádzajúcom spore sp. zn. XXCsp/XX/XXXX uplatnila porušenie svojho práva ako aj porušenie povinnosti ustanovených právnymi predpismi, v dôsledku čoho bolo vydané rozhodnutie, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.441,68 Eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Žalovaný pri vyhotovovaní zmluvy porušil ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., čím sa bezdôvodne obohatil a vyvolal stav právnej neistoty. Žalovaný preukázateľne nedôvodne, v rozpore so zákonom získal od žalobkyne bezdôvodné obohatenie vo výške 1.441,68 Eur. Podľa názoru súdu zákon nevyžaduje, aby skutočnosť, že došlo k porušeniu práva spotrebiteľa bolo uvedené vo výroku rozhodnutia súdu, preto neobstojí tvrdenie žalovaného, že rozsudok v konaní vedenom pod sp.zn. XXCsp/XX/XXXX nebol vydaný na základe záveru o porušení práva spotrebiteľa. Rozsudkom tunajšieho súdu č.k. XXCsp/XX/XXXX - XXX E. X. XX.XX.XXXX O. M. M. L. N. M. O. G. Č..N.. XXCoCsp/XX/XXXX - XXX zo dňa 30.11.2020 bol žalobkyni priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným a to z dôvodu, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX bola súdom posúdená ako bezúročná a bez poplatkov (viď. bod 14. odôvodnenia rozsudku pod sp. zn. XXCsp/XX/XXXX E. X. XX.XX.XXXX), čím si žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie povinnosti žalovaným stanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch. Nemožno mať preto pochybnosti o tom, že žalobkyni podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vznikol voči žalovanému nárok na primerané finančné zadostučinenie. Bol to práve žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predložil žalobkyni na podpis zmluvu, ktorá nespĺňala náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.

9. Žalobkyňa sa v tomto prípade úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia. Faktom je, že žalovaný porušil spotrebiteľské práva žalobkyne už momentom uzatvorenia úverovej zmluvy, ktorá bola súdom vyhodnotená ako bezúročná a bez poplatkov, a ktorá nespĺňala náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z. Z uvedeného preto vyplýva splnenie predpokladu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia pri uplatnenom porušení práva alebo povinnosti ustanovenej nielen samotným zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ale aj osobitnými predpismi, v tomto prípade zákona č. 129/2010 Z.z. Žalovaný porušil spotrebiteľské práva žalobkyne predložením jej zmluvy o úvere, uzatvorenej v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z., v dôsledku čoho bola zmluva súdom vyhodnotená ako bezúročná a bez poplatkov, v dôsledku čoho plnenie žalobkyne nad rámec poskytnutého úveru predstavuje na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne.

10. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Neexistuje spôsob výpočtu, vzorec, ktorý by určil konkrétnu výšku finančného zadosťučinenia a je len výsledkom voľnej úvahy súdu s prihliadnutím na okolnosti prípadu. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri uzatváraní úverovej zmluvy dojednávania konal v rozpore so zákonom. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 2.791,68 Eur hoci na skutočne poskytnutý úver (1.350,- Eur) z dôvodu jeho bezúročnosti a bezpoplatkovosti mala žalovanému zaplatiť 1.350,- Eur. Žalobkyňa tak žalovanému zaplatila o 1.441,68 Eur viac, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Žalobkyňa z dôvodu v rozpore so zákonom uzatvorenej úverovej zmluvy musela iniciovať súdne konanie na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a jeho priznaná výška je primeraná povahe a najmä rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov), pričom vo vzťahu k žalobkyňi ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa aj s poukazom na to, že žalobkyňa zaplatila žalovanému o 1.441,68 Eur viac, než jej bolo poskytnuté. V prejednávanej veci ujma na strane žalobkyne bez akýchkoľvek pochybností vznikla, keďže bolo v predchádzajúcom spore pod sp. zn.: XXCsp/XX/XXXX žalovaný zaviazaný vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.441,68 Eur. Bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného bez akýchkoľvek pochybností, aj vzhľadom na poskytnutú výšku úveru (1.350,- Eur) je natoľko vysoké, že mohlo mať vplyv aj na rozpočet žalobkyne a na uspokojovanie jej potrieb, keď predstavuje vyššiu sumu ako istina úveru poskytnutého žalovanej. Z výpovede žalobkyne na pojednávaní tiež vyplynulo, že konanie žalovaného malo vplyv aj na psychickú pohodu žalobkyne a tiež mohlo mať v súvislosti s vykonávanými zrážkami zo mzdy vplyv aj na jej povesť u zamestnávateľa. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že uznesením tunajšieho súdu č.k. XXCsp/XX/XXXX-XX E. X. XX.XX.XXXX bolo nariadené neodkladné opatrenie, v zmysle ktorého bol žalovaný povinný zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy žalobkyne vyplývajúceho z Dohody o zrážkach zo mzdy dlžníka Č.. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej dňa XX.XX.XXXX medzi žalobkyňou a žalovaným. Ujma vzniknutá žalobkyňi v neposlednom rade spočíva aj v tom, že došlo k finančnému obmedzeniu žalobkyne, ktoré bolo spôsobené neoprávnenými platbami v prospech žalovaného.

11. Vzhľadom na vyššie uvedené má súd za to, že suma vo výške 400,- Eur, ktorá predstavuje len 27,75% z vydaného bezdôvodného obohatenia, a splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, a teda že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň bude odmenou pre žalobkyňu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobila, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustila do sporu s ním. Vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu súd považoval sumu vo výške 400,- Eur za primeranú, keďže konanie žalovaného vyústilo do súdneho sporu, ktoré prebiehalo viac ako 1 rok a pol a ku ktorému by nebolo došlo, keby žalovaný postupoval s odbornou starostlivosťou, korektne a poctivo a žalobkyňa

by nemusela niesť náklady na právne zastúpenie. Súd považuje postup žalovaného za absolútne neprípustný, nepoživajúci právnu ochranu a to aj s poukazom na to, že sa nejedná o ojedinelý prípad. Na základe uvedeného súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Súd sumu vo výške 400,- Eur považoval za primeranú dôsledkom, ktoré malo platenie neoprávnených súm žalobkyňou žalovanému aj intenzite zásahu do práv žalobkyne žalovaným.

12. Pokiaľ ide o námietku žalovaného o multiplikovanie sporov, túto súd považuje za neopodstatnenú nakoľko k uplatneniu práva na primerané finančné zadostučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. až po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušeniu práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

13. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila.

14. O nároku žalobkyne na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spoj. s § 262 ods. 1 CSP, keďže bola v konaní v celom rozsahu úspešná, priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

15. Podľa § 4 ods. 2 písm. v) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Zákon o súdnych poplatkoch“), od poplatku sú oslobodení v) spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu.

16. Podľa § 2 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný alebo odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Túto povinnosť však žalovaný alebo odporca nemá v konaní o rozvod manželstva, o určenie neplatnosti alebo o určenie neexistencie manželstva, ak súd tak rozhodne alebo ak uloží náhradu trov konania poplatníkovi, a v konaní pred správnym súdom.

17. Podľa Položky č. 1 a) Sadzobníka súdnych poplatkov, zo žaloby alebo z návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba z ceny (z úhrady) predmetu sporu je výška súdneho poplatku 6%, najmenej 16,50 eura, najviac 16596,50 eura alebo z hodnoty v obchodných veci najviac 33 193,50 eura.

18. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa je v konaní oslobodená od platenia súdnych poplatkov a súd jej žalobe vyhovel, súdny poplatok je povinný zaplatiť žalovaný, keďže od poplatku nie je tiež oslobodený. Výška súdneho poplatku v predmetnom konaní je 24,- Eur (6% zo sumy 400,- Eur). Z uvedeného dôvodu súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku III. tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, a to v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Galanta.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa z. č. 233/1995 Z. z. o exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.